

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1885.

Leto XV.

Borisov krst.

„Poslušal sem jaz te vže dolgo Metód!
Govóri o Kristu, če hočeš drugóð
A moje odslej ti zatvorim uhó
Ker uk tvoj je trd, neverjéten zeló.

A stoj! takó hitro ne hodi drugám;
Če rad bi ustregel kaj mojim željám,
Naslikaj podobo, strašné kot vihář
Na steno mi to, bogat čaka te dar.“

Kralj Boris potem iz dvorane hití,
Metód pa k razpélu povzdigne očí:
„Preslaba, o Križani, moja je moč,
Pomagaj, da zmaga neverstva se noč.“

In v belo dvorano Metód se zapré
Ter slikati k Bogu klicaje začné.
Ko sedmič zasvital je jutranji zór,
Vže kralja pokliče, odgrne zastór.

O Boris! zakaj si se stresnil takó?
Kaj tvoje s strmenjem navdaja okó?
Metodove slike prevzel te je strah,
Zdaj čutiš, kaj ne? da le reven si prah!

„Glej kralj! na oblacih,“ razlaga Metód,
„Ob konci svetá nas bo sodil Gospód.
Križ v rokah držeč, ki odrešil je svet,
Obdan od služečih bo angelskih čet.

In knjigo življenja odprl bode Krist,
Kjer vsak je popisán, pregrešen in čist.
Kar bilo storjeno kdaj naših je déł,
Zdaj čul bo, ta žalosten, drug pa vesel.

O blagor pravičnim, o blagor takrat,
Ki bratu pomagal iz srea si rad.
Ki brisal trpinom si grenke solzé,
Ki delal za druge si, ne le zasé.

Gorjé pa brezbožnik, gorjé ti takrat,
Ki nisi nikomur na svetu bil brat,
Ki deval sebičen blagó si na kúp,
Ki tiral si druge v nesrečo obúp.

Glej angele tukaj! — Duhove ljudi
Vse bodo na dve razložili strani,
Kar dobrih je, gredo v presvitlo nebó,
A zlóbní v peklenško temóto strašné.“

Kralj Boris poslušá besede lepé,
Sreé mu napolnijo svete željé,
Od slike v slikárja obrne okó,
Hvaležnosti poln govóri mu takó :

„Težavno si delo izvrstno končal,
Za trud ti nikoli ne sme biti žal.
Govóri, izbírâj, izbéri si dar,
Slabó ne plačuje bolgarski vladár.“

„Ne misli o kralj!“ Metód pravi na tó,
„Da plača zlató me in drugo blagó;
Na maram daróv, ki sné rjá jih in molj,
Le s samim sebój me poplačaš dovolj.“

In novič o Kristu mu vnet govóri,
Ki rešil je, sodil bo svoje stvarí;
Kralj Borisu mehko topí se sreé,
Krst sveti v krščanske ga vzprejme vrsté.

F. Krek.

Poboljšani Lipe.

Krajčnikov Lipe je kaj rad zmikal tuje blagó. Nobena stvar ni bila varna pred njegovima rokama, ako jo je le mogel k sebi spraviti. Tudi druge otroke je zapeljeval v tatvino. Zaradi tega so ga gospod učitelj vže večkrat resno svarili in še celó kaznovali. Ali poboljšal se ni. Dan za dnevom je bil hudobnejši in predrznejši. Hudo, hudo je to žalilo njegove roditelje. Obče: grđó se je vedel in slabo učil.

Najraje in prav predrzno je segal po tujem ovočji ali plemenitem sadji. Ni je bilo tako goste trnjeve ograde, niti tako visocega plota, da bi se ne bil skobacal na vrt v tatvino. Vedel je za sleharno drevo in drevesce istega kraja. Tudi je dobro znal, kdaj katero drevo sad dozoréva. Ljudje so nanj pazili, a malo malokdaj mu prišli do živega. Znal se je kaj zvijačno zagovarjati.

Ljudje so pogostoma rekli: „Kakšen li konec čaka tega tatinskega dečka!“ Roditelja sta se žalostila nad zlim sinom ter vzdihovala: oh kaj bode, kaj bode iz njega, ako se ne poboljša!

Predrzni tatek pa se kmalu vjame. Sam je hitel v čudno past. Zna se, Bog vselej ne dopušča, da bi se pregreha brez kazni nadaljevala.

Nekoč gresta Krajčnikov Lipe in Ulčarjev Mihec skupaj iz šole domóv. Bilo je opóludne. Vže sta na koncu vasí. Do dóma sta imela pol ure daleč.

„Veš ti? Tam-le je župnikov vrt,“ reče Lipe svojemu továrišu Miheu.

„Nu, kaj je potlej, če je,“ odgovori Mihec.

„Nu, v sredi vrta raste hruškovo drevo, obloženo zrelih hrušek, rumenih kakor maslo. To sem videl včeraj in si dobro ogledal. Tudi je pri deblu naslonjena lesena stolica, od koder se lahko prime za spodnje vejevje,“ reče Lipe!

„Poslušaj me, Mihec moj,“ nadaljuje Lipe, „gospod župnik sedé prav zdaj pri kosilu, srebljajoč juho to govejo. Njihova kuharica se suče v mnogih opravih v kuhinji. Pes Karo, veš óni, ki meni pravi: „gav, gav, gav“! leží tam pred kuhinjo, natezajoč pasji gobec po dišavi, ki prihaja iz bogate kuhinje. Skočiva, skočiva brzo čez plof na vrt! Hrušek teh lepíh si natrgajva, kolikor jih moreva spraviti v žepe in široka nádrija v srajco. Tako bode pravo. Ej, ej! kako bodo dobre! Danes bova južino lahko pogrešala.“

„Jaz vže ne grem, bojim se!“ pravi Mihec. „Videl bi naju Grgánov Jurijca, ki deteljo seče ondu na „Selih“, pa tudi Mehčinov Jaka, ki peso osipava pri „Kali“ na „Soridalskej“ njivi.